

man det afgørende betydning, at der fortsat blev holdt liv i diskussionen om FN's rolle på dette område, således at verdensopinionen kunne få lov til at øve sin indflydelse de steder, hvor der eksisterer problemer. Afslutningsvis omtales håbet om, at Danmark i nær fremtid kunne tiltræde konventionen om afskaffelse af alle former for race-diskrimination og ratificere de internationale menneskerettighedskonventioner og den dertil hørende valgfri protokol.

b) Mellemøsten.

I den generelle debat fik menneskerettighedsspørgsmålene i tilknytning til situationen i Mellemøsten en fremtædende plads. I en række indlæg søgte repræsentanter, især fra de arabiske lande, at dokumentere overgreb fra Israels side på civilbefolkningen i de besatte områder, idet de bl. a. brugte materiale fra artikler og rapporter fra den vestlige presse om handlinger og foranstaltninger, som syntes at være i strid med humanitære principper og international ret. Anklagerne mod Israel drejede sig især om anvendelsen af såkaldt kollektiv afstraffelse af civilbefolkningen, herunder ødelæggelse af uskyldiges hjem og ejendele. Hertil påstode om deportationer, tvungen flytning og tortur.

Israels manglende respekt for sikkerhedsrådets og generalforsamlingens resolutioner blev kraftigt kritiseret, herunder Israels fortsatte vægring ved at give en international undersøgelseskommission, udpeget af FN, adgang til de besatte områder. Det hævdedes, at Israels politik i de besatte områder havde skær af racisme og var i klar modstrid med menneskerettighedsdeklarationen og bestemmelserne i Geneve-konventionerne af 1949 vedrørende beskyttelse af fanger og civilbefolkningen i konfliktsituationer. De arabiske landes repræsentanter forsøgte endvidere at påvise lighed mellem zionisme og nazisme og påstod, at den undertrykkelse, som nu blev påført araberne i de af Israel besatte områder, mindede ubehageligt om de overgreb, som nazisterne gjorde sig skyldige i under 2. verdenskrig.

I sine svar på de arabiske anklager fremførte Israel, at de besatte områder var kommet under israelsk kontrol som følge af, at landet var blevet tvunget til at iværksætte forsvarsforanstaltninger. Fra israelsk

side gik man kraftigt imod sammenligningen mellem zionisme og nazisme, idet man erindrede om jødernes lidelser især under sidste verdenskrig og karakteriserede zionisme som en national befrielsesbevægelse, som sigtede imod at genoprette det jødiske folks frihed og uafhængighed.

Om forholdene i de besatte områder anførtes det, at befolkningerne blev behandlet humant på trods af den krig, som førtes mod Israel. Israel havde forsøgt efter bedste evne at sikre respekten for menneskerettighederne for civilbefolkningen i de besatte områder, uanset at det militære beredskab og de stadigt tiltagende terrorhandling fra arabisk side havde nødvendiggjort visse restriktioner. Israel ville gerne modtage og samarbejde med enhver upartisk undersøgelseskommission, som måtte blive oprettet for at undersøge spørgsmålet om menneskerettighederne i de besatte områder. Man ville derimod ikke samarbejde med internationale undersøgelseskommissioner, som var udnævnt i tilslutning til en generel fordømmelse af Israel, og som ikke samtidig fik til opgave at undersøge behandlingen af jødiske minoriteter i de arabiske lande.

c) Vietnam.

Det amerikanske indlæg var i alt væsentligt forbeholdt situationen for det tilfangede amerikanske personel i Vietnam. Den amerikanske repræsentant understregede, at når man tog dette spørgsmål op i FN skete det på rent humanitært grundlag og som udtryk for den bekymring, som havde fået klart udtryk i de appeller, som var blevet rettet til Nordvietnams forhandlingsdelegation i Paris af pårørende til amerikansk personel, som var erklæret savnet efter operationer i Vietnam. I indlægget blev der gjort rede for Geneve-konventionerne af 1949 om beskyttelse af krigsfanger, og det blev påpeget, at denne konvention var ratificeret af såvel Nordvietnam som Sydvietnam og USA. Fra amerikansk side henviste man til en række tilfælde af manglende efterlevelse af denne konvention fra Nordvietnams side og tilbageviste påstande om, at konventionen ikke kunne anvendes, fordi der ikke var erklæret krig, og at amerikanske fanger derfor blev betragtet som forbrydere. Idet der henvistes til en udtalelse fra generalsekretæren af 30. oktober